

og sædvanlig nu ogsaa af Sogneforstanderskabene eller de communale Autoriteter paa det laveste Standpunkt; naar de ere indhente, saa skulle efter Loven disse Erklæringer tilstilles den Paagjældende, navnlig i alle de Tilfælde, hvor Erklæringerne gaae ud paa at modsætte sig hans Duffe; der bliver den naturlige Følge, at han søger at tilveiebringe nye Dplysninger, men saasnart nye Vittringer, Argumenter, Dplysninger, navnlig private Attester, som saa let erholdes af hans Venner, — naar alt dette er fremkommet, saa er det jo Naturligt, at Sagen igjen gaaer tilbage til Underøvrigheden, inden Dverøvrigheden vil afgjøre den; det er naturligt, at denne vil have Underøvrighedens Erklæring over, hvad Nytt der er fremkommet fra den Paagjældende; det sædvanlige Tilfælde vil da igjen være, at Underøvrigheden imødegaaer de nye Dplysninger og Bemærkninger, og bliver ved sine tidligere Erklæringer.

Efter Loven skal Sagen da igjen tilbage til den Paagjældende. Han vil maaffee, som rimeligt er, atter imødegaae det saaledes Fremkomne, og saaledes vil der, inden Sagen kommer for Amtmanden, naattet der ikke finder nogen Proces Sted, dog i Gjærningen finde en Forhandling af Sagen Sted imellem Dvrigheden og den Paagjældende. Tilslidst kan da endelig Amtmanden afgjøre Sagen.

Disse ere imidlertid de mindst vigtige Sager. Den anden Hovedklasse af Tilfælde ere de, hvor der er en Underøvrighed og en Dverøvrighed, der skal afgive Erklæringer, og Ministeriet skal afgjøre Sagen. Hvorledes skal nu Administrationen opfylde Loven? Det er jo dog nødvendigt, at Dverøvrigheden, inden den afgiver sin Erklæring, maa bruge omtrent den samme Fremgangsmaade, som ovenfor beskrevet, for at den kan komme til de Dplysninger, som den antager at burde kjende, inden den afgiver sin Erklæring. Derefter skal Dverøvrigheden tilstille den vedkommende Part denne, for at han ogsaa kan lære den at kjende, og endelig kan han indsende den til Ministeriet. Naar man seer, saaledes som Indenrigsministeren i Særdeleshed har Leilighed til at lære at kjende, hvortle-

des Forholdet stiller sig, isærdeleshed ved alle Næringsspørgsmaal, som næsten ere de vigtigste, hvor mange Attester, der lader sig tilveiebringe for og imod de factiske Forhold, som skulle oplyses, saa er det min Dverbeviisning, at man ved at rette sig efter den almindelige Mening, ved saaledes at give de Vedkommende Leilighed til at procedere frem og tilbage, om jeg maa bruge dette Udtryk, vil paaføre dem en større Uleilighed end den, man paafører Dvrigheden, thi den Grund lægger jeg ikke megen Vægt paa, at Dverøvrigheden faaer noget mere Skrivers (Hør h), men derimod lægger jeg Vægt paa, at den hele vdtløstige Forhandling, navnlig naar Communalaautoriteterne, der ikke ere forpligtede til at holde Extramøder for slige Sager, gjen tagende skulde erklære sig, vil i høi Grad forstærke Afgjørelsen.

Nu staaer paa den anden Side Spørgsmaalet om den practiske Fornødenhed. Hans Betænklichkeiten maatte ogsaa for mit Dve, naar jeg kunde overbevise mig om, at der virkelig var en Upaalidelighed i Erklæringerne i nogen mærkelig eller betydelig Grad, som kunde undgaaes ved dette Forslag. Det antager jeg, som har levet under mange Embedsforhold, og som navnlig nu har med den største Masse af Ansøgninger og Andragender at gjøre, ikke at være Tilfældet. Jeg troer ganske vist, der er en Stemning i Landet — og det er den, der især paaberaabes — for at faae saadanne Erklæringers Indhold at vide; det er saa naturligt, de Vedkommende tænke sig blot det første behagelige Resultat, at de komme til Kundskab om Erklæringerne og kunne foretage Noget til Betryggelse af deres Interesser; men de Ulemper, som kunne følge deraf, ligge ikke saaledes for deres Dve, de ville først vise sig, naar de faae Erklæringen og skulle begynde de yderligere Forhandlinger. Jeg kan derfor dele den Anskuelse, at der er overvefende Betænklichkeiten ved at udgive Loven, skjøndt jeg ikke nægter Stemningen, og heller ikke det Naturlige, som, naar man ikke tager Hensyn til de praktiske Forhold, synes at ligge i Lovforslaget.